Aventurile submarinului DOX

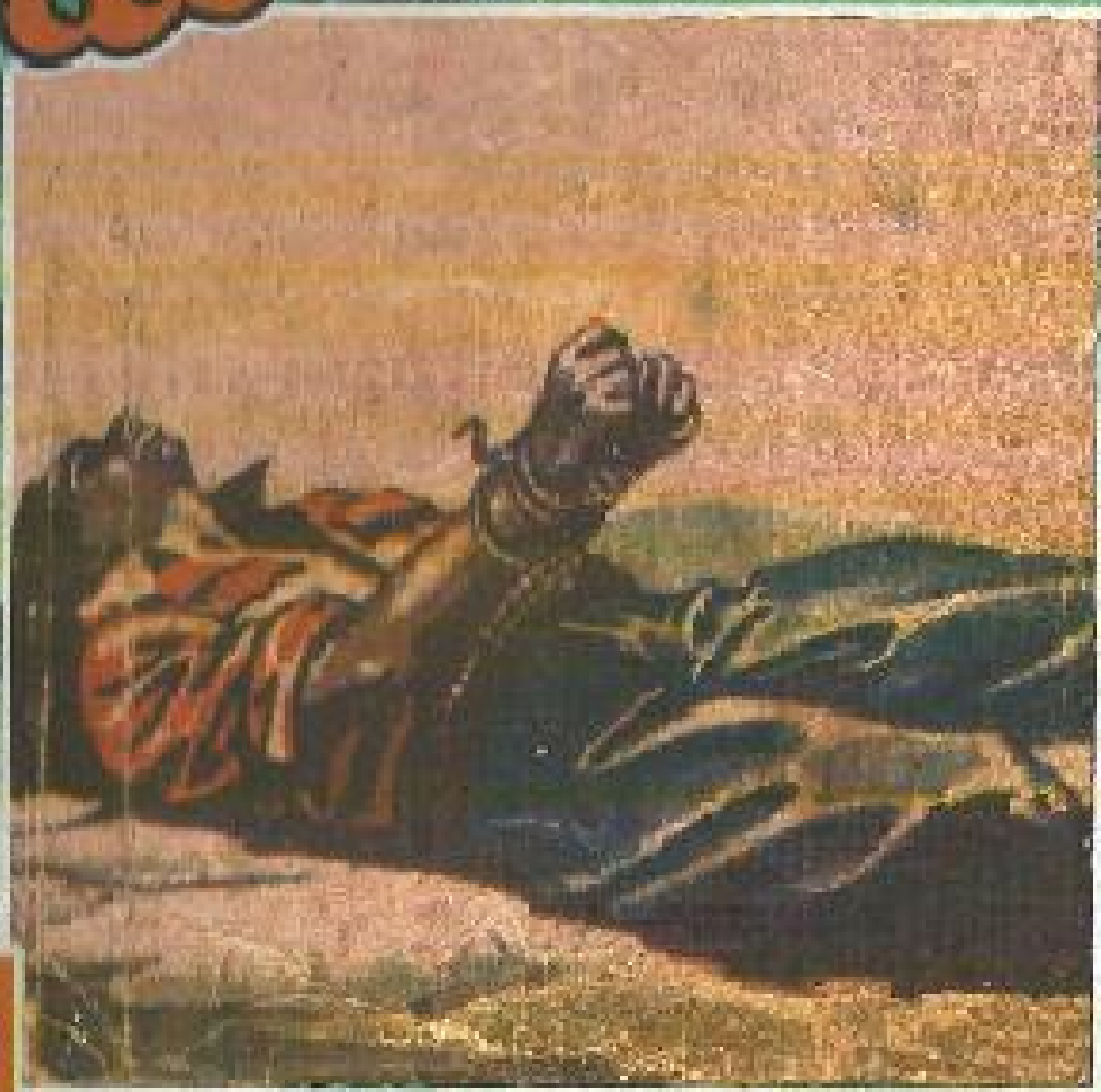

160

Brâul fermecat

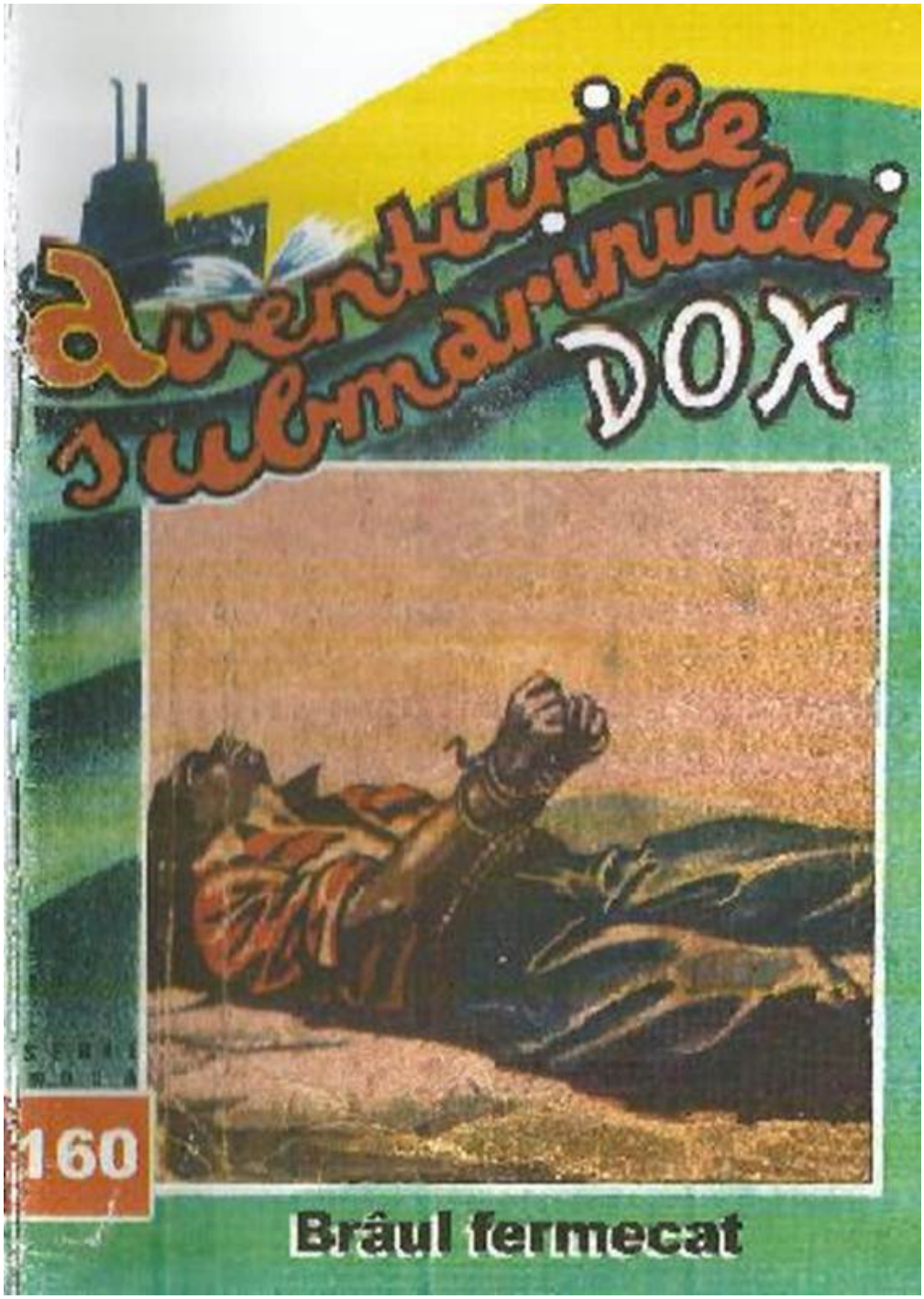
Aventurile submarinului DOX
160
Brâul fermecat

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 160

BRÂUL FERMECAT

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
UN TAUR ŞI UN CROCODIL

ÎNTR-O SEARĂ LINIŞTITĂ, când ceilalţi camarazi se lăsaseră odihnei, George îl rugă pe doctorul Bertram să-i mai povestească vreuna din minunatele sale păţanii din trecut. Savantul medic nu se lăsă mult rugat şi începu:

— Dihania trebuie să se aţină pe aici pe aproape – spuse Marian, cu gas scăzut – curentul apei e slab prin partea aceasta, beţele de bambus sunt foarte dese, aşa că dihania se poate piti bine. Propun să ne împărţim. Tu rămâi aici, Robert, eu merg vreo sută de metri mai jos, iar Pongo va trebui să se ducă înapoi pe acelaşi drum. În felul acesta vom descoperi-o cu siguranţă, când va porni din nou după pradă spre Jagdalpur.

— Nu eşti şi tu de părere că tot ce se povesteşte despre acest crocodil e oarecum exagerat? îl întrebai. Fireşte că se poate să fi căzut câţiva copii în Indavati şi să fi fost sfâşiaţi de crocodili, dar nu-mi pot închipui să se aţină pe aici unul atât de mare, care înoată mereu spre oraş pentru a se-ntoarce cu vreo nouă victimă. Prea e de oaie!

— Crocodilii inguinali sunt foarte vicleni – răspunse Marian – ştii şi tu că ei se pricep să smulgă oameni chiar din bărci.

— Aşa e – încuviinţai eu – mă miră însă că dihania asta n-a fost răpusă până acum. În Jagdalpur locuiesc numeroşii englezi care se pricep să împuşte bine.

— Colonelul Davis ne-a mărturisit, el însuşi că dihania asta este foarte vicleană. Davis e un bătrân şi încercat vânător şi a urmărit săptămâni de-a rândul, împreună cu cei mai buni ţintaşi de aici, târâtoarea aceea. Părerea mea însă este că au făcut o greşeală postându-se la locul de unde crocodilul îşi lua totdeauna victimele. Poate c-ar fi avut noroc dacă vreo femeie ar fi fost atât de curajoasă să-şi spele acolo rufele, cum s-a mai întâmplat – sau dacă s-ar fi jucat copii în locul acela. Atunci poate că dihania ar fi ieşit la suprafaţă. E aproape o viclenie drăcească faptul că acest crocodil îşi lua îndată o nouă victimă, atunci când Davis şi tovarăşii săi renunţau la vânătoarea lor fără succes şi copiii îndrăzneau să se întoarcă pe bancul de nisip. Acum, cred că au renunţat, până ce dihania va fi răpusă.

— Dacă nu facem nici aici vreo ispravă poate că izbutim să atragem în cursă monstrul, aşezându-ne pe bancul de nisip şi izbucnind în hohote de râs sau plescăind în apă – propusei eu – nu-mi pot închipui o dihanie să se ivească chiar acum.

— Totuşi se poate – răspunse Marian – eu mi-am dat seamă îndată că dihania trebuie să-şi aibă ascunzătoarea afară din oraş; de aceea nici n-a putut da de dânsa vreun vânător. Aici e un teren cum le place crocodililor şi cred că de aici porneşte crocodililor şi cred că de aici porneşte spre seară înot spre oraş, ca să caute pradă. Aşa că se prea poate să dăm de el în curând.

— Atunci însă trebuie să ne ducem pe malul celălalt – zisei eu – aici tufişul e atât de des încât abia putem vedea fluviul.

— E bine şi aici – spuse Marian – putem auzi, când îşi dă drumul în apă, apoi va înota pe lângă beţele de bambu şi atunci, apoi îl putem nimeri cu câteva gloanţe. De pe malul celălalt n-am putea vedea bine, căci soarele face să clipească apa.

Îmi dădui seamă că Marian avea dreptate, dar un nou gând îmi veni, privind potecuţa făcută de animale care ducea în jos spre apă, prin desişul de bambu.

— Ar fi foarte frumos dacă crocodilul s-ar folosi de poteca pa care stă unul din noi, pentru a se lăsa în apă – zisei – în cazul acesta s-ar putea întâmpla ca eu sau tu – după împrejurare – să fie târât în apă de dihanie şi sfâşiat în bucăţi.

— Cam ai şi tu dreptate – încuviinţă Marian – după toate probabilităţile, crocodilul stă în desiş pe mal, undeva şi se poate apropia fără zgomot, împingând pe unul din noi în fluviu. Aşa ceva nu trebuie să se întâmple. Poteca asta de aici pare să fie puţin folosită de animale. Mergem pe aici împreună spre fluviu şi unul din noi va trebui să privească mereu înapoi.

Eram mulţumit cu propunerea aceasta. Mai în jos bambusul era şi mai des, era deci de presupus că primejdiosul crocodil se aţinea pe acolo.

Brâul de bambu se întindea aici vreo treizeci de metri de-a lungul malului, apoi se preschimba în desiş, îndărătul căruia era o pădure de nepătruns.

Poteca era largă de cel mult doi metri şi mergea dreaptă ca o panglică până la apă.

Marian şi cu mine merserăm alături în jos şi ne postarăm la fluviu; Pongo avea însărcinarea să ţină sub observaţie poteca din dărătul nostru, dacă nu cumva venea dintr-acolo primejdioasa târâtoare.

Merseserăm foarte încet şi dacă crocodilul s-ar fi aflat pe aproape, nu ne-ar fi putut auzi. Trebuia s-avem răbdare acum, căci până să se-ntunece mai erau mai bine de două ceasuri.

Până în oraş erau cam trei kilometri, aşa că trebuia să fim pregătiţi pentru o aşteptare de peste un ceas. Mai înainte de vremea asta vicleana dihanie nu-şi va părăsi ascunzătoarea, ca să-şi caute o nouă victimă.

Cu puştile în mână stăturăm foarte liniştiţi, privind ţintă la apă. Pădurea seculară din dărătul nostru era tăcută, amorţită în căldura umedă.

Într-un rând mă întorsei, căci departe, în pădure, se auzise un sunet ciudat, care-mi amintea de lătratul unui câine mare. Dar cu toată depărtarea se auzise atât de tare, încât cel ce-l scosese trebuia să fie o fiară uriaşă.

Privii întrebător la Marian, care ridicase şi el capul mirat, apoi zise:

— Trebuie să fi fost un taur.

Acum îmi dădu şi mie în gând că aceşti tauri sălbateci rag în aşa fel, când îşi caută tovarăşii.

Mă-ntorsei iar şi privii din nou spre apă. Să fi trecut vreo jumătate de ceas, când numai ce-l auzii pe Pongo şoptind:

— Atenţiune, *Massers,* vine om.

Ne întoarserăm repede. Pentru moment uitaserăm de crocodil, deoarece trebuia să ne încredinţăm cine era omul; fără vreo pricină temeinică nimeni nu intra într-o pădure atât de primejdioasă ca aceasta.

Acum auzirăm şi noi paşii uşori ai celui ce se apropia. Venea prin desiş şi părea că vrea să se folosească de poteca pe care stăteam noi, ca s-ajungă la fluviu.

Era ciudat, căci cine ar fi avut interes să străbată pădurea?

Crengile tufelor de la capătul potecii se mişcară, apoi văzurăm un veşmânt alb, ridicarăm îndată puştile… dar le lăsarăm imediat în jos, văzând un Indian bătrân strecurându-se printre ramuri şi privindu-ne uluit.

Făcea o impresie foarte bună, era înalt şi subţirel şi purta un veşmânt lung din mătase albă. Un brâu de argint strălucea în jurul mijlocului său – era probabil un obiect de artă din alte vremuri.

Avea barbă lungă, albă, părul capului era de asemenea alb, nasul îl avea subţire şi fin şi doi ochi negri, mari, dădeau o înfăţişare cu totul deosebită chipului său.

Înţeleserăm imediat că nu ne ameninţa nici o primejdie din partea lui, căci la vederea noastră păru foarte mirat. Cel puţin un minut nimeni nu scoase un cuvânt. Bătrânul părea, ce ne va străpunge cu ochii-i negri, apoi înclină încetişor capul, ridică mâna dreaptă şi zise cu glas adânc şi sonor:

— *Sahibi,* vă salut!

Îi răspunserăm înclinându-ne politicos. Bătrânul se apropiă cu doi paşi, părând să chibzuiască niţel ce să mai spună. Privirea sa trecea de la unul la altul. Apoi ridică iarăşi mâna şi zise:

— *Sahibi,* mă surprinde că vă găsesc aici. Locul acesta e primejdios, căci pe aici se aţine un monstru în care a intrat un duh rău.

— Păi tocmai monstrul ăsta vrem noi să-l răpunem – răspunse Marian, liniştit – mă mir însă că d-ta ai venit încoace, de vreme ce e atât de primejdios.

— De mine se feresc fiarele – zise bătrânul – un singur duşman am, care mi-a găsit mai înainte urma. L-aţi auzit răgând?

— Asta e interesant! făcu Marian. Fireşte că am auzit şi bănuiam că e un taur sălbatec.

— Chiar aşa şi e – începu bătrânul, dar fu întrerupt.

Un fluierat scurt se auzi îndărătul lui în pădure, apoi crengile foşniră şi în clipa următoare un uriaş dădu buzna dintre tufe.

Înainte ca să ne puteam da seamă cu ce grozăvenie aveam de-a face, trupul bătrânului zbură în aer şi căzu cu o bufnitură în tufele de bambu, lângă potecă.

Uriaşa fiară, care se ivise atât de neaşteptat, se năpusti îndată asupra noastră. Văzui o căpăţână uriaşă, coarne enorme, apoi îl auzi pe Pongo strigând speriat:

— Bogo.

Ridicai repede puşca, trăsei, dar Marian mi-o luase înainte, slobozind două gloanţe. Eu nimerisem în căpăţâna monstrului; mă dădui repede în lături şi mă vârâi în desişul de bambu.

Dihania ţâşni pe lângă mine şi abia acum văzui cât de mare era taurul; trebuia să fie unul din acei bătrâni singurateci care se năpustesc asupra oricărei vieţuitoare ce-i iese în cale.

Mai trăsei un glonţ când taurul uriaş trecuse pe lângă mine, apoi se-ntâmplă ceva îngrozitor.

Cu unul din coarne monstrul îl înhăţă pe Marian, care vroia şi el să se arunce în lături şi prietenul meu zbură ca o săgeată în aer şi căzu în apă, la doi metri depărtare de mal.

Cuprins de groază îmi spusei că trebuia să fie grav rănit, dar acum nu mă puteam ocupa de el, căci taurul m-ar fi înhăţat îndată şi pe mine.

Repede îi trimisei un glonţ în coaste, înainte ca el să se poată întoarce. Simţeam că glonţul puştii mele va străbate tot trupul.

Cu toate acestea ar fi trebuit să mă aştept la un atac din partea taurului uriaş, dar iarăşi se petrecu ceva, care mă înmărmuri de uimire. Pongo trecu pe dinaintea mea într-o goană nebună. Taurul tocmai se răsucea, dar Pongo îi sări în spinare şi cu o mişcare repede a mâinii îi înfipse cuţitul de rechini în ceafă.

Când animalul se prăbuşi la pământ, uriaşul nostru camarad sări repede jos. Îşi aţinti apoi privirea spre fluviu şi strigă deodată:

— Repede, *Masser* Bertram!

Abia acum îmi amintii iarăşi de Marian, pe care furiosul taur îl zvârlise în apă. Sării repede spre mal şi priveliştea care mi se înfăţişă înaintea ochilor mă înmărmuri de spaimă.

Din pricina loviturii puternice a taurului prietenul meu trebuie să fi fost ameţit, căci îl văzui ieşind din adâncul fluviului la suprafaţă. Dar dinspre stânga venea în goană un crocodil uriaş… Dihania grozavă pe care pornisem s-o vânăm.

Înmărmurirea mea nu ţinu nici o clipă, apoi ridicai puşca. Pongo nu putea fi de nici un ajutor aici şi de lucrul acesta îşi dăduse şi el seamă atunci când mă strigase. Trebuia neapărat să nimeresc de moarte dihania, care se afla numai la vreo trei metri de trupul nemişcat al camaradului meu.

Ţintii în căpăţâna hidoasă a târâtoarei, apăsai de două ori la rând şi imediat crocodilul începu să se zvârcolească în apă.

Gloanţele mele avuseseră efect mortal, dar în lupta sa cu moartea, dihania putea să-l mai nimerească pe Marian cu coada-i enormă. Ei şi?… Nu-l omorâse taurul?

Nu ştiam ce să fac, atât eram de năucit.

Deodată însă apa împroşcă în toate părţile cu putere. Îndată după ce trăsesem eu, Pongo se zvârlise în apă, ajunse repede la Marian şi-l trase spre mal, de sub nasul crocodilului ce se zbătea în ghearele morţii.

Când camaradul negru fu la mal cu bietul meu prieten, mă lăsai repede în genunchi şi-l trăsei pe Marian pe uscat.

Îl examinai îndată, cu înfrigurare şi văzui cu bucurie că deschise ochii. Ridică apoi capul şi privi mirat împrejur.

— Mariane, a fost îngrozitor! spusei eu. Eşti rănit?

— Ah, aşa e… taurul! murmură el. M-a izbit cu cornul în coastă, făcând să-mi pierd respiraţia. Ah, am fost zvârlit în fluviu? Şi ăla de colo… e crocodilul.

Se ridică anevoie, privi la trupul enorm al taurului, apoi iarăşi la crocodil, ale cărui zvârcoliri slăbeau.

— Ah şi bătrânul indian! zise el, apoi. Trebuie să vedem imediat ce-i cu el!

Când trecurăm pe lângă taur, văzui cu uimire pe cornul lui drept atârnând brâul de piele al lui Marian, care era rupt la mijloc.

— Mare noroc am avut, zău aşa! spuse prietenul meu. Taurul a înhăţat cu cornul brâul meu şi când m-a zvârlit în sus la rupt. Din pricina izbiturii mi-am pierdut cunoştinţa şi-apoi probabil că crocodilul a vrut să mă atace?

— Da, Mariane – spusei eu, cutremurându-mă – Pongo a văzut întâi primejdia şi m-a strigat repede. Nu ştiu nici eu cum de am tras atât de bine cele două gloanţe. Tot Pongo a înjunghiat taurul, altminteri m-ar fi dat gata.

Marian strânse cu putere mâna uriaşului negru, apoi păşirăm mai departe spre locul unde bătrânul indian fusese zvârlit între bambuşi.

Pongo fu nevoit mai întâi, să-şi croiască drum cu cuţitul, prin beţele dese, până să-l găsim pe bătrân. Cu băgare de seamă îl duserăm pe şosea. Văzurăm îndată că era grav rănit, căci cornul taurului îi pătrunsese între coaste.

Îl ridicarăm binişor şi după ce furăm cu el la mal, îi aşezarăm capul pe picioarele dinainte ale taurului. Ca să stea ridicat, apoi adusei apă în casca mea tropicală, ca să-l readuc la viaţă pe bietul rănit.

— Păcat – zise Marian – că am pierdut crocodilul de sub nas. E într-adevăr un exemplar neobişnuit de mare. Aş fi vrut să-i iau pielea. Pongo, ce faci acolo?

Uriaşul negru se zvârlise iarăşi în apă, cu un salt, înotă spre hoitul dihaniei, îl înhăţă de vârful cozii şi începu să tragă povara încetişor spre mal.

Îl lăsară să facă treaba asta, care chiar şi pentru puterile lui era din cale afară de grea. În vreme ce Marian desfăcu veşmântul indianului ca să panseze rana, eu îi udai tâmplele cu apă şi încercai să-i torn şi pe gât puţin.

După aceea rupserăm fâşii din veşmântul său şi bandajarăm rana. Deocamdată nu puteam face mai mult şi ne propuserăm să-l transportăm la Jagdalpur, pentru a-l interna la spital.

Sfârşirăm repede cu treaba noastră şi acum Marian privi gânditor brâul de argint, pe care trebuise să-l desfacă de la mijlocul bătrânului.

— Ar fi un schimb bun de tot pentru brâul meu de piele pe care l-a rupt taurul – spuse Marian – deşi e lucrat cu atâta fineţe, pare să fie trainic. Ah, să-l ajutăm lui Pongo! A izbutit totuşi să tragă la mal dihania.

Camaradul nostru se săltase din apă şi se căznea să scoată crocodilul greu. Alergarăm la el şi-i ajutarăm; cu puteri unite

izbutirăm să tragem hoitul pe uscat.

Deodată auzirăm îndărătul nostru un geamăt adânc, ne întoarserăm repede şi văzurăm că ochii mari şi negri ai indianului erau aţintiţi asupra noastră.

II
OAMENI CIUDAŢI

EL VĂZU ACUM BRÂUL DE ARGINT pe care Marian îl ţinea în mână şi ochii i se holbară de spaimă, apoi încercă să se ridice, dar căzu înapoi pe spate, cu un geamăt slab.

— Ah, acum ştiu! zise apoi, încetişor. Gaoiya, singurul duşman pe care-l am printre animalele pădurii, m-a urmărit.

Întoarse puţin capul şi privi căpăţâna enormă a taurului, apoi îşi îndreptă ochii-i mari iarăşi spre noi şi urmă:

— L-aţi omorât, *Sahibi.* De dragul meu v-aţi vârât în mare primejdie. L-am mai văzut pe *Sahibul* acesta zburând în aer – arătă spre Marian – apoi mi-am pierdut cunoştinţa.

— Nu vorbi prea mult! îi spuse Marian. Taurul te-a rănit grav – trebuie să te transportăm la Jagdalpur.

— Nu e nevoie, *Sahibi* – răspunse bătrânul calm – căci simt că nu mai e scăpare pentru mine. Atotputernicul l-a trimis pe Gaoiya, ca să mă cheme la el. Em o rugăminte mare la dv. Vreţi să mă duceţi la ai mei? Voi izbuti să mai opresc viaţa în mine, până voi ajunge acolo.

— Presupun că drumul duce prin pădure, nu? întrebă Marian. În cazul acesta transportarea nu va fi atât de uşoară. E un drum bun până la ai d-tale, ca să putem face o targă din beţe de bambu?

— Poteca e îngustă şi întortocheată – zise bătrânul. I-aş ruga pe *Sahibi* să mă ducă în spinare.

— Bine, aşa vom face – răspunse Marian – mă tem numai că nu vei supravieţui.

— Voi trăi până vom ajunge la templu – zise bătrânul cu tărie. Îndepliniţi-mi dorinţa, *sahibi,* căci faceţi o faptă bună şi veţi fi răsplătiţi pentru asta. Eu sunt Magava, mai marele preoţilor unei întinse comunităţi.

Nu auzisem încă de numele acesta, dar eram numai de o zi în Jagdalpur. Eram înţeles cu încuviinţarea lui Marian de a-l transporta pe bătrân. Se părea că templul acela se afla în inima pădurii şi însuşi faptul acesta prezenta interes – apoi cuvintele bătrânului treziseră la culme curiozitatea mea.

Marian se înclină şi spuse numele noastre. Bătrânul părea să fi auzit de ele, căci avu o tresărire, apoi spuse, vădit bucuros:

— Ăsta e foarte bine, *Sahibi.* Vă cunosc din multe descrieri. Acum îmi e mai uşoară hotărârea. D-ta, *Sahib* Farrow, ţi-ai pierdut brâul din pricina taurului, după cum văd. Primeşte în schimb vechiul brâu de argint pe care eu nu-l voi

mai purta. Dar acum duceţi-mă la templu, căci sufletul vrea să zboare din mine.

— Pornim îndată! răspunse Marian. Să vâr numai revolverele şi pumnalul în brâul acesta, pentru care-ţi mulţumesc călduros.

— Nu ştiu dacă o să-mi mulţumiţi şi mai târziu – spuse bătrânul, grav – brâul acesta poartă într-însul o vrajă, care vi se va arăta adesea. Când vom fi la templu vă voi istorisi povestea lui.

După ce îşi înfipse armele în brâul primit în dar, Marian şi-l petrecu după mijloc apoi se adresă camaradului nostru negru:

— Pongo, repede-te în oraş şi roagă-l pe colonelul Davis să pună pe cineva să ducă de aici aceste două trofee: pielea crocodilului şi căpăţâna taurului. Apoi înapoiază-te aici cu Maha şi urmează-ne, dacă nu ne vom fi întors.

Credinciosul camarad făcu o mutră cam îngrijorată. N-o fi priceput mult din ceea ce vorbisem cu Magava, dat atâta tot înţelese că aveam de gând să vizităm un templu din inima pădurii seculare. Şi îngrijorarea care i se citea pe faţă era îndreptăţită, căci trecusem prin destule primejdii în astfel de lăcaşuri vechi.

Dar nu putea să se împotrivească faţă de dorinţa lui Marian şi ajută ca prietenul meu să-l ia în spinare pe bătrânul indian. Apoi păşi spre desişul de unde ieşise întâi Magava. Şi după el taurul furios. Acesta din urmă făcuse o spărtură mare, prin care ajunserăm pe poteca îngustă care ducea la templul din pădure.

Magava nu ne înşelase. Poteca era foarte bine întreţinută, dar în unele locuri era atât de îngustă şi întortocheată, încât cu o targă n-am fi putut trece.

Marian îl duse pe bătrân vreme de un ceas, apoi îl luai eu în spinare. Chiar dacă nu era prea greu, oboseai însă repede în aerul acela umed şi cald.

Astfel ajunserăm într-un luminiş potrivit de mare, aproape rotund de tot. De aici porneau diferite poteci de animale şi Magava zise cu glas slab:

— *Sahib,* trebuie să mergem pe poteca aceea de colo, lângă copacul cel mare.

Marian străbătuse luminişul cam pe jumătate, când se opri deodată şi scoase puşca de pe umăr, căci un tigru care se ivise în luminiş, se holbă la noi, apoi se pregăti de săritură.

Poate că împuşcătura prietenului meu, chiar dac-ar fi fost mortală, tot n-ar fi putut împiedeca fiara să ne trântească la pământ, în timpul săriturii. Eu nu puteam ajuta, căci trebuia

să-l ţin pe bătrân, dar sării repede în lături, pentru ca să pot interveni cu revolverul, dac-ar fi fost nevoie.

Cum zări indianul din spatele meu tigru, scoase un strigăt răsunător, fiara ridică mirată capul, îşi îndreptă ochii-i galbeni iarăşi îndărăt. În clipa următoare se făcu nevăzută pe poteca pe unde ieşise.

Eram încremenit şi Marian se întoarse şi el, plin de uimire, Magava însă zise liniştit:

— Sahibi, vă spuneam doar că fiarele acestei păduri se feresc de mine. Numai Gaoiya n-a luat în seamă brâul vrăjit. Unul din străbunii mei a ucis o dată din greşeală un Gaoiya n-a luat în seamă brâul vrăjit. Unul din străbunii mei a ucis odată din greşeală un Gaoiya; şi de atunci ne urmăresc taurii bătrâni. Sahib Farrow, atâta vreme cât porţi brâul de argint, tigrii din pădurea aceasta nu se vor atinge de d-ta. Dar de Gaoiya să te fereşti!

Eram cât de poate de uimit auzind aceste cuvinte, dar văzusem cu ochii mei cum tigrul se dăduse speriat înapoi, când zărise brâul ce-l purta Marian.

Ce taină se ascundea aici, ce putere sălăşluia în brâul acela, care părea într-adevăr vrăjit?

Fui recunoscător lui Marian că porni îndată mai departe, dispărând pe poteca arătată, deoarece mă cuprinsese oarecare nelinişte auzind cuvintele bătrânului Indian.

La fel părea că se întâmplă şi cu Marian, căci îşi iuţi paşii şi-l văzui clătinând mereu capul.

Deodată, se auzi aproape de tot o lovitură limpede de gong. Trebuia să fim aproape de templul peste care stăpânea Magava.

Poteca ducea acum în jurul unor tufe înalte şi dese şi rămăsei locului îndărătul lui Marian, care se oprise şi el. În inima pădurii, într-un luminiş foarte întins, se ridica un templu alb, cât se poate de bine întreţinut. Luminişul era atât de mare încât alături de templu sclipea un lac întins, mărginit pe o parte de lanuri de orez. Şi departe în fund se vedea dunga întunecată a pădurii seculare.

Templul nu era prea mare; îndărătul lui şi pe de lături, printre tufe mari şi livezi cu pomi fructiferi, se aflau numeroase căsuţe de lemn.

După vreo două minute de când sunase gongul, indieni îmbrăcaţi în alb, ieşiră din casele acestea şi veniră în grabă spre templu. Veneau tot mai mulţi din toate părţile, îndreptându-se spre poarta lăcaşului sfânt.

Deodată se auzi un glas răsunător, care strigă câteva cuvinte într-o limbă necunoscută mie. Imediat se întoarseră

indienii şi se holbară la noi; strigăte sălbatece răsunară şi unii din ei păreau gata să se arunce asupra noastră – când Magava le strigă câteva cuvinte.

Scoţând exclamaţii sălbatece toţi indienii se grăbiră spre noi, bătrânul indian fu luat jos, cu grijă din spinarea mea şi patru oameni îl transportară în templu. Ceilalţi se luară după ei şi noi ne pomenirăm singuri în luminişul întins.

— Mariane – şoptii – e cam misterios pe aici. Aşezarea asta în inima pădurii trebuie să fie cu totul necunoscută, altminteri cu siguranţă că ne-ar fi povestit despre ea colonelul. Şi-apoi chestia aceea cu tigrul! Crezi într-adevăr că există aşa ceva? Că numai taurii bătrâni trăiesc în duşmănie în familia preotului?

— Aproape că s-ar putea presupune – spuse Marian, îngândurat – am chibzuit îndelung asupra faptului: Tigrul care ne ameninţase, se putea să fi fost îmblânzit, dar părea foarte înspăimântat, când m-a privit pentru a doua oară, după ce bătrânul preot l-a strigat. Şi s-a retras cu teamă, după ce la început părea foarte războinic. Nici eu nu prea pricep chestia asta, dar în India e cu putinţă orice, ştii şi tu prea bine.

Da, o ştiam şi pentru că n-aveam ce răspunde, privii la templu. Cine să-l fi înălţat acolo în inima pădurii?

Un indian voinic ieşi acum în grabă din templu şi veni spre noi. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani şi avea mare asemănare cu bătrânul Magava; aceleaşi trăsături nobile, aceiaşi ochi mari, negri.

— Domnii mei, vă mulţumesc din inimă – zise el, într-o englezească fără cusur – aţi vrut să-l ocrotiţi pe tatăl meu şi v-aţi primejduit viaţa din pricina aceasta, apoi l-aţi adus la templu, împlinindu-i astfel ultima dorinţă. Vă mulţumesc. Vă rog să veniţi cu mine, căci iată, vrea să vă mai vadă odată, înainte ca sufletul său să se înalţe spre cer. Eu, sunt fiul şi urmaşul său, Ghampu.

Ne prezentarăm la rândul nostru, apoi îl urmarăm pe tânăr în templu. O minunată statuie a lui Budha se afla aşezată la intrare şi era făurită dintr-un metal ce lucea ca aurul. Domina întreaga încăpere, îmbrăcată în marmoră albă. Abia mai târziu băgai de seamă că lucrătura în filigran a acestei marmore era deteriorată pe alocuri.

În dreapta sălii, pe un soclu scund de marmoră, era un fel de tron, tot din material auriu. Într-însul stătea Magava, care ne făcu semn să ne apropiem.

— Sahibi – zise el cu glas slab – nu mai am mult de trăit. Vă mulţumesc că l-aţi atacat pe Gaoiya, ca să mă ocrotiţi pe mine. Nu v-ar fi făcut nimic dv., dacă şi-ar fi putut potoli

setea de răzbunare împotriva mea. L-aţi împiedecat să-şi ducă opera la bun sfârşit şi de asta v-a atacat. Sunt fericit că Atotputernicul v-a ocrotit… Nici un alt om n-ar fi scăpat de moartea grozavă pe uscat sau în valurile fluviului. Ţi-am dăruit brâul meu, domnule Farrow, în schimbul aceluia pe care ţi l-a rupt Gaoiya. Fiul meu şi preoţii mai bătrâni sunt înţeleşi cu asta. Acum trece asupra d-tale puterea acestui brâu, de care îţi vei da seamă adesea. De purtarea acestui brâu sunt legate şi primejdii, căci tagma noastră are mulţi duşmani, care vor recunoaşte imediat în d-ta pe unul din mai-marii noştri. Ştiu însă că d-ta vei purta mereu brâul acesta, căci în ochii d-tale străluceşte curajul şi dorul de aventuri. Atotputernicul să te ocrotească mereu!

Magava abia mai putu ridica braţul drept pentru un ultim salut, apoi capul îi căzu în piept. Fiul său sări repede la el, i-l ridică, pe urmă rosti solemn:

— Magava a păşit în faţa Atotputernicului!

Un sunet puternic de gong, ca un bubuit, făcu să se cutremure zidurile templului. Toţi indienii se înclinară adânc în faţa mortului. Şi noi ne scoaserăm căştile tropicale, rămânând descoperiţi.

După scurt timp, gongul răsună iarăşi. Preoţii se ridicară şi patrul din ei – cei mai bătrâni – se urcară pe soclul de marmoră şi luară jos cadavrul lui Magava. Îl duseră în tăcere până la statuia lui Budha, îl ţinură câteva clipe înaintea chipului zâmbitor al zeului, apoi cotiră şi dispărură îndărătul statuii.

Ghampu se urcă acum pe soclu şi se aşeză în tron. Iarăşi se auzi gongul şi din nou se înclinară indienii. După scurt timp gongul răsună iar, indienii se ridicară şi Ghampu le ţinu o scurtă cuvântare în limba aceea străină. Se-ntoarse pe urmă spre noi şi zise:

— Domnilor, acum va avea loc o ceremonie la care nu trebuie să fie de faţă nici un străin. De aceea sunt nevoit să vă rog să părăsiţi templul şi să mă aşteptaţi afară, căci vreau să vă împărtăşesc ceva de seamă.

Îi împlinirăm dorinţa şi ieşirăm în luminiş.

— Mă bucur că Ghampu mai vrea să-mi vorbească – spuse Marian – căci vreau să-i pun diferite întrebări cu privire la această ciudată tagmă.

— În primul rând trebuie să afli de la dânsul ce duşmani au – zisei, cam îngrijorat – eu, în locul tău, mi-aş cumpăra la Jagdalpur alt brâu de piele şi pe ăsta l-aş pune bine. De ce vrei să te vâri în primejdie fără nici un folos? Se prea poate ca vreun fanatic să te înjunghie pe la spate când nici nu

gândeşte. Te poţi feri de asta, renunţând să porţi brâul de argint.

— Magava nu s-a înşelat în privinţa mea – spuse Marian, zâmbind – voi purta brâul acesta tocmai pentru că aduce primejdii. Cine ştie ce taine mai descopăr mulţumită lui! A! Uite că vine Ghampu!

Tânărul indian, devenit şef al acestei secte ciudate, părea puţin schimbat. Chipul îi era parcă mai îmbătrânit, mai sever.

— Domnule Farrow – zise el, grav – odată cu acest brâu, ai căpătat de la tatăl meu o moştenire care-ţi va putea aduce foloase adesea, dar şi pagube şi primejdii. Cred că vei purta mereu brâul acesta – după cum şi-a dat seama tata în ultimele clipe – de aceea aş vrea să-ţi spun pe scurt cine suntem.

— Îţi sunt foarte recunoscător pentru asta – zise Marian bucuros – voi putea recunoaşte mai lesne apoi cine-mi este duşman.

— Din păcate nu va fi aşa – spuse Ghampu – se pot ivi atacuri atât de viclene şi neaşteptate, cum nici nu bănuieşti. Dar acum ascultă: Strămoşii mei au trebuit să fugă acum câteva sute de ani, pentru că au ridicat pretenţii de stăpânire. Duşmanii lor erau mai puternici, însă strănunii mei au scăpat de urmărirea pe care au pornit-o ceilalţi şi s-au aşezat în luminişul acesta, unde lacul le dădea mijloacele de trai. La început au încercat în taină să pună mâna pe putere, dar un străbun avu o vedenie pe care i-o trimise Atotputernicul. I se poruncea să renunţe la planurile sale ambiţioase, să clădească templul, să-i cultive pe adepţii săi şi să facă mai bine. Străbunul meu a ascultat de visul acesta şi tot ce făcea era binecuvântat. Tot mai mulţi adepţi i se alăturau şi acum ar fi putut lesne deveni stăpânitor, dar a rămas pe loc. Partizanii noştri pleacă de aici după ce au stat în locul acesta un anumit număr de ani şi caută alţi adepţi în toată ţara; unii pornesc şi în alte continente, unde învaţă. Devenim tot mai puternici şi de aceea avem mulţi duşmani, mai ales în acele cercuri care nădăjduiesc mereu într-o eliberare de sub stăpânirea engleză. Noi însă nu suntem împotrivă, căci ştim din proprie experienţă cât sunt de puternici europenii, deoarece eu însumi am studiat în Anglia. În cercurile care ne sunt duşmane dv. sunteţi cunoscuţi – după cum prea bine ştiţi – dar dacă vei purta brâul, oricare din ei va recunoaşte imediat că ai fost la noi, că eşti chiar socotit drept unul din mai-marii noştri şi de aceea veţi întâmpina adesea primejdii, dar şi unele foloase.

— Nu face nimic – răspunse Marian – vom fi cu ochii în patru, dar în tot cazul îţi mulţumesc pentru prevenire. Aş mai

avea însă de pus o întrebare: brâul acesta are într-adevăr efect asupra animalelor sălbatece?

— Da, domnule Farrow – răspunse tânărul indian – îmi închipui lesne că nu poţi crede în asta, dar e într-adevăr aşa. Numai taurii aceia bătrâni au o ură neînţeleasă împotriva purtătorului acestui brâu. Ai văzut cu ochii d-tale ce i s-a întâmplat bietului meu tată.

— Ciudat şi misterios! spuse Marian, îngândurat. Cred că nimeni n-ar putea găsi o explicaţie pentru faptul acesta.

— Crede şi nu cerceta! zise indianul, simplu. Un străbun al meu a încheiat pace cu toate animalele, dar un taur s-a prăpădit din vina lui şi de atunci să ne ferim de animalele acestea.

— Foarte ciudat! Aş mai dori o lămurire: avem un drum mai scurt spre Jagdalpur, sau trebuie să ne întoarcem la fluviu?

— Există o potecă mai scurtă – răspunse Ghampu, cam şovăitor – începe de la păduricea de banani de colo. Dar prin locul acela dau adesea târcoale duşmanii noştri, astfel că v-aş sfătui să vă folosiţi de poteca veche, cunoscută.

— Oh, duşmanii dv.? făcu Marian. Atunci aş putea încerca imediat dacă brâul acesta face impresie asupra lor. Camaradul nostru, negrul Pongo, va veni încoace cu ghepardul şi te-aş ruga să-l trimiţi după noi.

— După cum văd, domnule Farrow, nu te laşi împiedecat de nimic. De, soarta fiecărui om e hotărât dinainte. Te las cu bine, pe mine mă cheamă datoria în templu. Şi nu uita că atât d-ta cât şi camarazii d-tale veţi găsi totdeauna adăpost la noi; şi că brâul ce-l porţi te face un fel de superior al nostru.

Ghampu ne strânse mâinile, apoi se-ntoarse şi se făcu nevăzut în templu.

III
DUŞMANII

— MARIANE N-ARE NICI UN ROST să ne folosim de cealaltă potecă, chiar dac-ar fi ceva mai scurtă. Pongo va veni pe drumul celălalt, ne va pierde urma şi noi nu facem decât să ne expunem a ne întâlni cu duşmanii acestor oameni ciudaţi.

— Nu cred ca Pongo să vie atât de repede – răspunse Marian – căci trebuie să-l caute întâi pe colonel, apoi să aştepte până vor fi găsiţi oameni care se pricep la jupuit animale şi după ce îi va fi călăuzit la poteca aceea va putea porni în urma noastră.

— Uiţi însă că am avut nevoie de peste o jumătate de ceas ca să ajungem la templul acesta – zisei eu – şi-apoi am stat şi aici o bucată de vreme. Pongo se va grăbi şi cred că se şi află cu oamenii din Jagdalpur pe drumul spre poteca de animale. Acolo n-o să zăbovească mult şi în timpul cât noi vom face o parte din drumul cel nou, el se va şi afla pe poteca spre luminiş.

— Da, da – încuviinţă Marian – ai dreptate, dar nu ştiu ce mă îndeamnă să mă folosesc de poteca asta nouă, chiar dacă ne vârâm în primejdie din pricina aceasta. Cred că mă poţi aştepta aici şi vii apoi cu Pongo după mine. E chiar mai bine aşa, căci mi-ai putea ajuta dacă din cauza brâului ce-l port aş pica în cine ştie ce situaţie neplăcută.

— Mi se pare că glumeşti, Mariane – zisei eu, râzând – fireşte că nu te las singur. Căci, în definitiv, Pongo ne va ajuta la amândoi dacă ni se va întâmpla ceva. Singur nu rămân aici nici în ruptul capului.

— Ştiam eu! spuse Marian, zâmbind. Atunci hai să nu mai pierdem timpul. N-aş vrea să ne mai vadă Ghampu când va părăsi templul.

Ne îndreptarăm spre păduricea de banani, de unde începea poteca, după spusele tânărului indian; făcurăm ocolul ei şi dădurăm curând de desişul care se-ntindea în faţa pădurii.

Curând găsirăm şi poteca foarte îngustă, care era oarecum curăţată de bălării. Mă miră faptul că tocmai poteca aceasta părea să fie adesea folosită, căci Ghampu spusese doar că în apropierea ei dădeau târcoale, adesea, duşmanii ciudatei secte. Tocmai vroiam să pomenesc despre asta lui Marian, când el mi-o luă înainte:

— Nu cred ca lucrurile să stea atât de rău cu duşmanii noilor noştri prieteni, cum vroia să ne vâre în cap Ghampu,

căci atunci n-ar fi întreţinut atât de bine poteca asta. Poate că e altă taină aici. În sfârşit, vom vedea!

Cu paşi mari o porni înaintea mea. Cu toată graba cu care înaintam, nu uitarăm totuşi prevederea şi ne silirăm să nu facem zgomot.

Curând lăsarăm tufişul îndărătul nostru şi ajunserăm în pădure. Poteca devenise acum şi mai strâmtă şi făcea cotituri numeroase pe după copacii uriaşi ai pădurii.

Merserăm cam vreun sfert de ceas, fără să vedem sau să auzim ceva ce ne-ar fi dat de bănuit. După socoteala mea, făcuserăm cam jumătate de drum.

Deodată răsună îndărătul nostru o fluierătură melodioasă. Mă întorsei imediat ar nu putui vedea nimic. Crezând că fusese un ţipăt de pasăre, vrui să-mi văd de drum, mă lovii însă de Marian, care se oprise.

— Ţipăt de pasăre? mă întrerupse el, puţin mirat. După părerea mea şuierătura asta a fost scoasă de un om, căci nu cunosc nici o pasăre care să fluiere atât de ciudat.

— Ce să fi fost atunci? întrebai. Dacă erau într-adevăr indieni, atunci n-ar fi scos ei o fluierătură cum nu există în lumea păsărilor. Ar fi o neprevedere prea mare, căci chiar şi ciudaţii credincioşi pe care tocmai i-am părăsit, ar deveni atenţi prin asta. Trebuie, deci, să fie pe aici păsări pe care nu le cunoaştem.

— E foarte adevărat ce spui tu – încuviinţă Marian – dar eu tot cred că un om a scos fluierătura aceea. A….

Iarăşi se auzi fluierătura, de data asta mai aproape şi de sus în jos.

— Vezi – spusei eu, triumfător – e totuşi o pasăre.

— Da, se vede că m-am înşelat – zise prietenul meu, dar privi totuşi bănuitor în sus, în direcţia de unde se auzise sunetul acela.

Nu putea să vadă nimic însă prin frunzişul des, astfel că înălţă din umeri şi întoarse privirea.

Câteva minute ne văzurăm de drum în tăcere, dar deodată se auzi iarăşi ţipătul de pasăre, acum însă la stânga şi tot de sus, din copaci.

— Se vede că sunt mai multe din aceste păsări necunoscute pe aici – spusei eu în şoaptă – şi tare aş vrea să vânez una. Te pomeneşti că descoperim un soi cu totul nou.

Ca un răspuns la vorbele mele se auzi iar fluierătura de data asta la dreapta. Şi acum nu mai venea de sus, ci din desiş.

Marian se oprise iar şi clătină capul.

— Treaba asta nu-mi place de fel – şopti dânsul – am impresia că suntem împresuraţi de iscoade, care dau de veste mereu unde suntem.

— Crezi într-adevăr că sunt oameni? întrebai, cu îndoială. Nu s-ar purta ei atât de bătător la ochi. Cu siguranţă că sunt păsări, Mariane. Nu mă rabdă inima să nu împuşc una.

— Atunci încearcă colo-n faţă; se pare că ajungem într-un luminiş întins. M-aş bucura şi eu dac-ai avea dreptate.

În aceeaşi clipă se auziră mai multe şuierături, de data asta mai ascuţite. Presupunerea mea că era vorba de păsări se întări şi Marian spuse de asemenea:

— Se pare că într-adevăr ar fi un stol de păsări necunoscute, care au fost speriate de vreun duşman. Poate de vreun şarpe sau o sălbăticiune mai mică. Dacă avem noroc, vom putea vedea şi împuşca una din păsări.

Îmi şi scosesem puşca de pe umăr.

— Colo e luminişul – spuse Marian – poţi vedea de aici că acolo e un loc foarte întins. De jur-împrejurul lui vor fi stând păsările în copaci.

Marian îşi luase şi el puşca în mână. În faţa noastră răsunară un şir întreg de fluierături, apoi se făcuse tăcere.

Deveni deodată neliniştit, mă-ntorsei fără voie şi văzui… o umbră întunecată, dispărând fulgerător îndărătul nostru pe potecă. Îl oprii imediat pe camaradul meu şi-i şopti:

— Mariane, aveai totuşi dreptate, trebuie să fie oameni. Tocmai văzusem îndărătul nostru o umbră, care s-a vârât repede în tufiş, când m-am întors.

— A fost un om? întrebă Marian.

— N-am putut deosebi, căci a dispărut prea repede. Totuşi, pot spune că n-a avut înălţimea unui om.

— Se poate să se fi aplecat – spuse prietenul meu – hai s-ajungem mai repede în luminiş! Acolo ne putem apăra mai bine în caz c-am fi atacaţi.

În vreme ce mergeam grăbiţi, întrebai:

— Mariane, dacă erau într-adevăr duşmanii indienilor din templu, de ce au scos aceste ţipete speriate de alarmă?

— Credeau probabil că au în faţa lor indieni, apoi au constatat că suntem europeni – răspunse camaradul meu – las-că vom vedea noi cum stau lucrurile.

Curând poteca începu să se lărgească şi în cele din urmă ajunseră la marginea luminişului întins. Era acoperit cu iarbă scurtă şi câţiva copaci uriaşi, la oarecare depărtare unul de altul, dăruiau umbră.

Ne oprirăm locului pe marginea luminişului şi cercetarăm cu privirea în jurul nostru, dar nu descoperirăm nimic

suspect. Luarăm la ochi fiecare copac în parte, dar degeaba, căci nu se vedea nimic.

— Hai să mergem la cel mai apropiat copac – şopti Marian. Dacă ne-o căţăra în crengile sale, vom putea cuprinde cu privirea tot luminişul şi să descoperim orice duşman ascuns.

Ne îndreptarăm spre cel dintâi copac, care se găsea la vreo cincizeci de metri.

Când ajunserăm numai la zece metri, răsunară iarăşi îndărătul nostru ţipetele acelea ciudate de păsări, dar acum nu mai păreau speriate, ci triumfătoare.

Ne oprirăm imediat şi întoarserăm privirile. O umbră întunecată dispăru fulgerător într-un tufiş des.

— Aha! făcu Marian, în aceeaşi clipă. Se pare că totuşi sunt duşmanii aceia de care pomenise Ghampu. Atâta timp cât rămân pe marginea luminişului n-avem ce ne teme de ei. Hai să mergem mai departe!

Ne întoarserăm iarăşi, dar rămaserăm locului împietriţi. În cele câteva clipe cât priviserăm îndărăt, se iviseră doi duşmani care erau mult mai primejdioşi decât indienii ascunşi pe marginea luminişului.

Acum îmi puteam lămuri de ce semnalele acelea fuseseră într-un rând atât de speriate: văzuseră şi indienii aceşti doi grozavi duşmani ai junglei. Şi fluierăturile acelea triumfătoare le scoseseră, văzând că suntem pierduţi fără să fi fost nevoie de intervenţia lor, căci la cel mult cinci metri de noi ieşiseră din iarba înaltă de la rădăcina unui copac uriaş, două trupuri vărgate.

Stăteau gata de săritură, atât de aproape încât o scăpare era cu neputinţă şi glonţul cel mai nimerit nu ne-ar fi putut salva. Doi tigri uriaşi!

Cu toate acestea ridicai puşca încet de tot, ca să nu-i întărât printr-o mişcare repede. Poate că tot izbuteam să-i rănim de moarte, apoi să sărim repede în lături.

Deodată Marian se răsti la cele două fiare:

— Plecaţi!

Făcu un pas înainte şi o mişcare poruncitoare cu braţul.

Uitasem că Marian purta brâul bătrânului preot, acel brâu, care punea pe goană fiarele pădurii, afară de tauri.

E drept că văzusem de curând cu ochii noştri, cum un tigru se dăduse speriat înapoi când zărise brâul, dar în sinea mea nu eram convins de asta. Crezusem mereu că tigrul acela era îmblânzit de Magava.

Dar iată că minunea se repetă. Cei doi tigri se ridicară încetişor şi se dădură înapoi, cu ochii lor scăpărători aţintiţi

la brâul lui Marian. Şi când ajunseră în iarba înaltă, se întoarseră fulgerător şi străbătură luminişul în goană.

Încremenit mă uitai după ei şi, când îi văzui dispărând, mă întorsei spre prietenul meu:

— Asta n-aş fi crezut-o, Mariane. E de neînţeles! Ce părere ai tu? Să fie adevărat că brâul acesta vechi are o putere de vrajă?

— După cât se pare, da – răspunse Marian – ai văzut cu ochii tăi. Trebuie să mărturisesc că nici eu nu credeam şi mă şi vedeam sfâşiat de fiarele astea două. Mai mult din disperare am hotărât să încerc puterea brâului de argint. De necrezut, dar totuşi adevărat! Da, Robert, nici un european nu va putea lămuri vreodată tainele Indiei. Dar acum hai să mergem!

— Numai de nu s-ar întâlni Pongo mai târziu cu tigrii şi cu indienii – spusei eu – Mariane, noi i-am şi uitat pe duşmanii din spatele nostru. Trebuie să ne punem la adăpost de ei.

— Nu cred să ne urmărească prin luminiş. S-or fi temând încă de tigri. Pe Pongo o să-l lase să treacă, căci n-au de unde şti că e camaradul nostru. Şi cu cei doi tigri o să sfârşească lesne Pongo, de asta nu mă îngrijorez. Hai să mergem, nu cred să mai avem mult până la Jagdalpur.

Când ajunserăm în umbra copacului uriaş ne oprirăm, cu gând să ne odihnim puţin. Ne răsucirăm însă repede în călcâie auzind îndărătul nostru fluierăturile acelea ciudate pe marginea luminişului.

Nu se vedea nimic, dar neliniştea puse stăpânire pe mine. Fluierăturile acestea însemnau primejdie pentru noi.

— Mariane… începui eu…

Nu-mi sfârşii vorba. Deasupra noastră trosniră crengile copacului. Fără să privim în sus, sărirăm în lături, dar era prea târziu.

Vreo opt făpturi tuciurii, care se ţinuseră pitite în frunziş, se năpustiră în jos asupra noastră. Sub puterea izbiturii ne prăbuşirăm la pământ şi nu mai avurăm răgazul să scoatem revolverele, căci furăm înhăţaţi de pumni vânjoşi. Braţele ne fură răsucite la spate, apoi ne legară cu nişte curele subţiri. Picioarele ne fură şi ele legate, indienii noştri ne ridicară de jos şi câte doi de fiecare ne duseră în fugă spre partea stângă a luminişului.

IV
ÎN MARE PRIMEJDIE

TOTUL SE PETRECUSE cu atâta repeziciune, încât eram încă înmărmurit când mă izbiră în faţa ramurilor unui tufiş prin care ne duseră indienii.

Ieşirăm pe o potecă foarte îngustă, pe care purtătorii noştri alergau pe cât îl ţineau picioarele. Poteca ducea spre miazănoapte, adică spre Jagdalpur.

Cei doi care mă ţineau între ei mă înhăţaseră în aşa fel, încât puteam vedea că poteca dinaintea noastră mişuna de Indieni.

Care va să zică, după prinderea noastră duşmanii ascunşi se adunaseră cu toţii aici şi însoţeau acum transportul în pădure.

Atacul acesta fusese pus la cale cu atâta dibăcie, încât puteam trage încheierea că aveam de-a face cu vrăjmaşi foarte primejdioşi. Semnalizările acelea prin fluierăturile constituiau o dovadă cât de bine erau organizaţi; probabil că Indienii aveau un conducător care-i ţinea într-o disciplină minunată.

Mă îngrijea acum şi de Pongo al nostru. Cu siguranţă că indienii aceştia, care trăiau în duşmănie cu secta din templu, vor orândui o pază puternică în luminişul unde fuseserăm atacaţi noi. Şi la fel ca pe noi, îl vor lua prin surprindere şi pe Pongo.

În cazul acesta eram şi noi pierduţi, căci nimeni nu va şti unde fuseseră duşi. Ghampu şi ai săi ar fi putut bănui, dar la dânşii se părea că nimeni din Jagdalpur nu găsise drumul şi nici acum nu-l vor găsi.

Muncit de aceste gânduri, băgai de seamă că drumul nostru cotea acum spre apus; se părea deci că făceam un ocol mare înapoi, aşa că ascunzătoarea duşmanilor noştri trebuia să fie cam la Nord de templu.

Poteca îngustă făcu acum o cotitură bruscă spre apus, apoi văzui înaintea mea un luminiş lung, pe marginile căruia se aflau colibe de bambu.

Furăm duşi printre ele; la capătul luminişului se înălţa un turn înalt dar lat, de formă pătrată, din lespezi de piatră; o construcţie veche dar foarte bine întreţinută.

Furăm duşi pe după partea stângă a acestui turn şi lăsaţi jos, în picioare. Câte doi indieni ne prinseră de braţe şi ne ţinură bine, în timp ce unul din ei se apropiă de o deschizătură îngustă în zidul din faţa noastră.

Mişcările omului erau speriate şi înainte de a se face nevăzut în deschizătura întunecată, se înclină cu braţele încrucişate pe piept.

Căpetenia acestor indieni se pricepuse să se facă respectat şi temut, căci simţii lămurit că cei doi indieni care mă ţineau, tremurau încet.

O nouă nădejde puse stăpânire pe mine; poate că făptuiseră o greşeală indienii luându-ne prizonieri, poate că porunca şefului lor era să pună mâna numai pe indienii duşmani. Şi probabil că paznicii tremurau pentru că nu ştiau dacă mai marele lor va privi cu ochi buni capturarea a doi europeni.

Mă uitai la Marian şi-mi dădui seamă că la fel gândea şi el, socotind după zâmbetul cu care răspunse privirii mele. Acum aşteptam în linişte ivirea căpeteniei.

Indianul care intrase în turn ieşi înapoi, de-a-ndărătelea şi cu braţele încrucişate, ceea ce însemna că nu trebuia să stea cu spatele la căpetenie.

Paznicii noştri se înclinară şi ei acum, fără însă, să ne slăbească o clipă din strânsoarea lor de fier. Se scurseră câteva minute, după care se ivi din deschizătură o făptură înaltă.

În primul moment tresării speriat, căci aveam impresia că văd moartea întruchipată. Era un indian lung, care purta un veşmânt strâns pe trup, din mătase galbenă. Era atât de slab, încât părea un schelet şi mâinile sale înguste aveau degete subţiri şi osoase.

Faţa lui era înspăimântătoare. Craniul părea acoperit cu piele numai, fără urmă de carne. Buzele subţiri scoteau la iveală dinţii puternici, gălbui. Umerii obrajilor erau mult ieşiţi în afară, iar ochii zăceau înfundaţi în orbite, sub fruntea osoasă.

Ne privi în treacăt, apoi aruncă o privire întunecată asupra paznicilor noştri. Şi deşi aceştia mai stăteau aplecaţi până la pământ, începură să tremure şi mai tare. Probabil că simţeau, fără să vadă, privirea aceasta care le făgăduia o pedeapsă aspră.

Cu glas ce venea parcă din mormânt, căpetenia ni se adresă:

— Domnilor, oamenii mei au făcut o greşeală. Dacă îmi daţi cuvântul dv. de europeni că nu veţi pomeni nimic despre cele întâmplate, atunci sunteţi îndată liberi.

— Fireşte – răspunse imediat Marian – pentru noi toată chestia asta nu e decât o întâmplare cu haz. Vă dau deci

cuvântul de cinste că nu voi sufla un cuvânt, dacă îmi daţi drumul imediat.

— Şi d-ta, domnule? mi se adresă indianul.

— Vă dau şi eu cuvântul meu de cinste că voi tăcea, dacă sunt eliberat îndată.

— Sunt încredinţat să vă veţi ţine cuvântul – răspunse omul-schelet. Sunteţi deci…

Îşi rupse vorba şi se holbă la brâul lui Marian. Soarele căzuse tocmai pe acesta şi-l făcea să strălucească.

— Ce-i asta? strigă indianul, înmărmurit. De unde ai brâul acesta?

— Mi l-a dat bătrânul preot Magava, înainte de a muri – răspunse Marian, liniştit – a fost rănit de un taur sălbatec, pe care noi l-am împuşcat apoi. L-am dus la templul său, unde a murit în urma rănii căpătate. Înainte de a închide ochii mi-a dăruit brâul.

— Ah, Magava a murit! exclamă indianul şi o expresie de fericire i se întipări pe faţă. Domnilor, mi-aţi adus o veste foarte bună. Acum e fiul său conducătorul acestor renegaţi şi cu dânsul vom sfârşi mai repede. Vă mai întoarceţi la templul renegaţilor?

— Deocamdată n-am intenţia asta – răspunse Marian – poate mai târziu, după cine ştie câţi ani. Prin brâul care mi-a fost dăruit am devenit unul din mai-marii lor şi sunt oricând bine venit acolo.

— Dacă vă veţi întoarce abia peste câţiva ani. N-o să mai găsiţi templul – spuse indianul, râzând fioros – ba vă puteţi întoarce chiar imediat şi să-i spuneţi lui Ghampu că Gurri va veni curând. Nici d-ta n-ai să poţi opri prăbuşirea renegaţilor.

— Chestia asta o s-o aranjeze d-ta cu Ghampu şi cu ai lui – zise Marian, rece – deoarece mi-ai spus-o, fireşte că-l voi preveni, dar în cearta dintre dv. nu mă voi amesteca. Nu ducem noi lipsă de aventuri şi altminteri.

Indianul ne măsură cu privirea, apoi dispăru fulgerător în turn. Mă cuprinse îngrijorarea şi-l privii pe Marian, care făcea o mutră foarte gravă.

— N-ar fi trebuit să spun asta – şopti el – cine ştie ce neplăceri am atras asupra noastră. Individual ăsta e de partea acelora care vor să libereze India de sub stăpânirea engleză.

— De ce o fi intrat în turn? întrebai eu.

Răspunsul mi-l dădu chiar Gurri, care ieşise iarăşi afară. Ţinea în mână un ziar englezesc, privea cu atenţiune o fotografie, apoi se uită cercetător la noi. După aceea chipul scheletic i se schimonosi şi mai mult de un rânjet.

— Ah! făcu el. Cât p-aci să dau drumul celor mai mari duşmani ai noştri… cei doi oameni care s-au făcut vinovaţi de moartea sau arestarea celor mai buni conducători ai noştri. Bine au făcut gazetele englezeşti că au publicat portretele acestor doi bărbaţi.

Strigă câteva cuvinte paznicilor noştri, după care indivizii se ridicară imediat şi ne încleştară şi mai tare braţele. Situaţia lor se îmbunătăţise acum şi în loc de pedeapsă îi aştepta, probabil, răsplata.

Toată nădejdea mi-o puneam acum iarăşi în Pongo.

Dar în aceeaşi clipă Gurri vorbi cu indianul care ne anunţase şi care părea să fie un fel de subşef. Omul plecă în fugă şi căpetenia ni se adresă iarăşi:

— Nu-l văd pe însoţitorul dv. Pongo, pe care gazeta îl laudă cu deosebire. El l-a omorât pe Haider Nega, marele nostru conducător şi pentru asta îşi va primi pedeapsa. Sunt încredinţat că o să vă caute şi-i voi înlesni să vă şi găsească. Însă n-o să mai fiţi în viaţă atunci şi dânsul o să vă urmeze pe lumea cealaltă. Batna, care v-a prins, e în drum cu oamenii lui, ca să întărească paza în luminiş şi Pongo n-o să le scape.

Marian râse batjocoritor şi zise:

— Îmi pare rău de Batna al d-tale, căci nu oricine îşi poate măsura puterile cu Pongo şi nici d-ta n-o să mai râzi când credinciosul nostru camarad va veni şi va vedea că s-a întâmplat ceva.

— Mă ameninţi? scrâşni Gurri. Uite c-o să vă arăt îndată cât mă tem de prietenul vostru negru. O să muriţi îndată de moartea care se cuvine tuturor duşmanilor mişcării noastre.

Strigă ceva paznicilor şi furăm târâţi spre partea de răsărit a turnului, unde ne lăsară iarăşi jos, în picioare.

— Vedeţi, asta e o instalaţie simplă dar foarte bună pentru a pune cu botul pe labe pe duşmanii noştri – spuse Gurri, batjocoritor – mai râdeţi şi acum domnilor?

În faţa noastră era un bolovan mare cu suprafaţa netedă, încât părea o masă joasă. Deasupra lui, la vreo doi metri înălţime, era atârnat de funii groase un bolovan asemănător, a cărui suprafaţă de jos era tot netedă.

Deasupra bolovanului suspendat ieşea din turn o bârnă groasă, peste care mergeau funiile pe o macara înăuntru vechii construcţii.

Instalaţia asta drăcească era într-adevăr simplă. Pe piatra de pe pământ, era aşezat condamnatul la moarte, apoi era lăsată în jos lespedea superioară, care, prin greutatea ei enormă îl zdrobea îndată pe nenorocit.

— Frumos, n-am ce zice! spuse Marian, nepăsător. O să avem şi noi parte de o moarte mai ceva. Maşinuţa asta pare să-şi facă repede treaba.

— Te înşeli amarnic! scrâşni Gurri. O să simţi chiar pe spinarea d-tale cât de încetişor lăsăm să cadă piatra de sus. Prea aţi avea o moarte uşoară dac-aţi fi zdrobiţi imediat. Milimetru cu milimetru se închide teascul acesta. Ei, tot mai râzi?

— Ba bine că nu – spuse Marian, zâmbind – în felul acesta avem putinţa să trăim ceva mai mult.

— Care va să zică tot îţi mai baţi joc? răcni Gurri, spumegând de mânie. Îţi închipui cumva că glumesc sau crezi poate că Pongo al dv. vă poate ajuta? O să aibă şi el parte de aceeaşi soartă.

— Mă cam îndoiesc – răspunse Marian, fără să se turbure – n-ai decât să tragi nădejde, dar eu nu cred că se va întâmpla precum vrei d-ta. Sau îţi închipui cumva, scumpe domnule Gurri, că am pornit în junglă aşa, la voia întâmplării, fără să ne luăm măsuri de prevedere?

Pricepui că Marian urmărea să-l înfricoşeze pe indian şi pe de altă parte să-l ţie de vorbă ca să câştige timp.

Întorsei privirea şi văzui că îndărătul nostru se mai adunaseră vreo zece indieni. În luminiş să mai fi fost încă vreo cincisprezece, aşa că în total aveam treizeci de duşmani împotriva noastră. Pentru muritori de rând asta însemna pieirea sigură, dar Pongo al nostru era un supra-om, în stare să dea gata chiar un număr atât de mare. Şi-apoi, se putea să mai găsească ajutor în Ghampu.

Trebuia, deci, să întârziem cât mai mult începutul execuţiei noastre. Scosei un chiot lung şi mă-ntorsei iarăşi, cu mutra cea mai nevinovată.

Marian, surâse, dar Gurri se arătă îngrijorat, crezând, probabil, că erau într-adevăr ajutoare în apropiere.

— De ce nu începeţi? i se adresă Marian. Vezi să nu fie prea târziu pe urmă. Aş vrea să văd şi eu cum umblă maşinuţa aia a d-tale.

Se vede că Marian prea întinsese coarda, căci Gurri spumega de furie şi cu glas răguşit strigă oamenilor săi o poruncă. Cei doi paznici ai lui Marian îl târâră îndată pe prietenul meu la teascul de piatră şi alţi doi indieni săriră şi ei, să-i înfrângă orice împotrivire.

Paznicii mei căpătară şi ei ajutoare şi acum mă ţineau încleştaţi patru indieni în loc de doi.

Văzui cu groază cum camaradul meu era aşezat pe lespedea de piatră. Acesta avea două adâncituri în care erau

nişte verigi. Un indian trase prin ele două funii, apoi Marian fi legat în aşa fel încât nu se putea rostogoli de pe piatra netedă.

Cei patru indieni se dădură la o parte şi Gurri strigă ceva în sus spre turn. Macaraua cu funiile începu să se învârtească şi nesfârşit de încet se lăsă în jos lespedea care urma să-l zdrobească pe Marian.

Când ajunse numai la un metru deasupra trupului prietenului meu, Gurri mai strigă o poruncă în sus şi piatra începu să coboare şi mai încet, încât abia se putea băga de seamă.

O sudoare rece îmi năpădi trupul. Stăteam acolo neputincios, în vreme ce camaradul meu era dat pradă unei morţi îngrozitoare.

Gurri izbucni în râs:

— Ei, domnule Bertram, tot aşa gândeşti şi acum? Nu-i aşa că n-am glumit? Mie n-o să-mi scăpaţi căci ştiu cât sunteţi de primejdioşi. Aici, în inima pădurii, nici un om n-o să vă găsească şi oamenii mei o să-l aducă şi pe Pongo, dac-o fi îndrăznit să vă urmeze. Peste un sfert de ceas prietenul d-tale o să simtă moartea aproape de tot, căci atunci lespedea va fi coborât cu totul. Priveşte cu luare-aminte, pentru că şi d-ta o să stai pe piatră.

Mă uitam înmărmurit la groaznica privelişte. Lespedea grea coborî încet de tot şi spaţiul dintre ea şi Marian devenea tot mai mic.

Prietenul meu stătea foarte liniştit, cu ochii aţintiţi la bolovanul care urma să-l zdrobească.

Spaima grozavă mă gâtuia văzând cum teascul se apropia tot mai mult. Încă treizeci de centimetri… adică un sfert de ceas, precum spusese Gurri.

Marian întoarse încet capul şi mă privi. Era o privire de rămas bun, după cum îmi dădui seamă imediat. Atâta tristeţe era în ochii lui, încât îmi dădură aproape lacrimile.

V
CLIPE DE GROAZĂ

SE SCURSERĂ ZECE MINUTE. Cu ochii holbaţi priveau spre lespedea grea, care mai era numai la zece centimetri de trupul lui Marian. Câteva minute încă şi teascul îl va zdrobi.

De-ar veni odată Pongo! Numai el mai putea ajuta.

Lespedea mai coborâse cu doi centimetri şi acum nu mai puteam vedea chipul lui Marian, nu-i mai puteam trimite o privire de rămas-bun. De-ar veni Pongo! Dar deodată îmi fulgeră un nou gând prin minte şi toată situaţia îmi părea acum într-adevăr deznădăjduită.

Chiar dacă credinciosul uriaş ar veni în ultima clipă, pentru Marian nu mai exista scăpare, căci atunci indienii care lăsau în jos lespedea, din turn, îi vor da drumul deodată cu totul, la o poruncă a lui Gurri. Cel mult eu mai puteam fi salvat; ce preţ mai avea însă atunci viaţa pentru mine, fără camaradul cu care împărţisem necazuri şi bucurii!

Îmi venea să ţip în gura mare şi simţeam că înnebunesc…

— Rămâi cu bine, Robert! auzii glasul înăbuşit al lui Marian, de sub teasc. Nu mai am mult şi scap de chinuri. Singura mea dorinţă e să mai fii salvat tu. Pentru mine e prea târziu, căci indienii o să lase repede piatra în jos, dacă ar mai veni ajutor, într-adevăr. Nu fii trist, Robert; noi am dus împreună o viaţă frumoasă.

— Mariane, Mariane, nu se poate! strigai cât îmi ţineau puterile. Ce-ar fi să-ncerc să tratez cu Gurri?

— N-are nici un rost. Cu mine s-a sfârşit mi s-a împlinit soarta. Mi-ar fi însă moartea mai uşoară dacă aş afla în ultima clipă că eşti salvat.

— Nu. Nu mai vreau nici eu să trăiesc, Mariane! Nu voi mai avea pe nimeni în lume… Să vie Pongo după ce voi fi şi eu terciuit şi nare decât să ne răzbune!

Lespedea coborâse şi mai mult în vremea asta. Câteva minute încă şi totul va fi sfârşit.

Privii cu disperare-n juru-mi, dar nu văzui decât chipurile împietrite ale indienilor, care urmăreau cu ochi lacomi spectacolul înfiorător. Şi Gurri, care înţelesese ce aşteptam, izbucni iarăşi în râs şi zise:

— N-avea grijă, domnule Bertram, oamenii mei o să-l aducă pe Pongo al d-tale. Dar atunci va fi poate prea târziu şi pentru d-ta. Mulţumesc Cerului că m-a ales pe mine să fiu răzbunătorul fraţilor mei, care şi-au găsit moartea din vina dv.

Râse iar şi privi la lespedea care trebuia să-l fi atins acum pe Marian. Ce chinuri îngrozitoare trebuia să îndure nenorocitul meu prieten!

— Bagă de seamă! râse Gurri din nou. Câteva minute şi oasele camaradului d-tale vor trosni. Oh! Răcnetele lui de durere vor fi o mângâiere pentru morţii noştri, care şi-au pierdut viaţa din cauza dv.

Câteva clipe mă uitai ţintă la Gurri, apoi întorsei iar privirea spre teascul morţii, care mai coborâse puţin în vremea asta. Îmi venea nebunia, nu alta!

— Bagă de seamă! rânji Gurri, batjocoritor. Prietenul d-tale o să înceapă acuşi ca să ţipe şi să geamă.

Aceste cuvinte de batjocură aveau să-i fie cele din urmă, căci pe dinaintea mea şuieră ceva scânteietor, Gurri gemu adânc, zvârli braţele în sus, apoi căzu greoi la pământ.

Ştiam ce se întâmplase, înainte de a vedea plăselele cuţitului enorm care i se înfipsese în gâtlej. Venise Pongo şi cu mâna-i sigură trimisese pe lumea cealaltă pe fanaticul acela.

Dar primejdia era acum cu atât mai mare pentru prietenul meu. După ce indienii încremeniţi se vor fi dezmeticit, vor striga celor din turn să dea drumul repede funiilor… Şi Marian era pierdut.

Uitasem însă o clipă că Pongo nu era numai puternic cât zece, ci şi foarte inteligent. Îl văzui sărind pe după colţul turnului, cu Maha alături. Îşi dăduse îndată seamă cum stau lucrurile şi din doi paşi fu lângă teascul sub care zăcea Marian.

Apucă marginea lespezii grele, o împinse cu putere înainte cu vreun metru şi jumătate, aşa fel încât capul lui Marian ieşi la iveală, sări apoi pe lespedea de jos şi… cu forţa-i supraomenească ridică partea pe care o apucase.

Fireşte că prin asta se lăsă cu totul în jos partea cealaltă, dar muchea se aşeză la pământ. În aceeaşi clipă indienii se izbucniră în strigăte sălbatece. Văzui cu spaimă că funiile de care atârna lespedea superioară nu mai erau întinse, cea ce însemna că indienii din turn dăduseră îndată drumul pietrei grele, după cum mă şi aşteptam.

Pongo, însă, susţinu greutatea uriaşă… Mai mult nu putui vedea, căci acum eram eu însumi în mare primejdie, deoarece o namilă de indian sări la mine cu pumnalul ridicat.

La un pas de mine însă se clătină pe picioare şi cu un ţipăt de moarte căzu la pământ; Maha îşi înfipsese colţii în braţul lui şi-l trăsese în jos cu totul. Încă o muşcătură şi indianul amuţi; credinciosul ghepard îi sfâşiase beregata.

Acum privii iarăşi dincolo şi-l văzui pe Pongo ţinând încă ridicată lespedea grea. Cu câteva smucituri mă smulsei din strânsoarea celor patru indieni, care slăbise puţin din pricina celor întâmplate sub ochii lor. Mă înhăţară însă repede iarăşi, dar eu mă trântii la pământ şi mă rostogolii pe spate, izbind cât puteam cu picioarele legate, mă putui apăra oarecum.

Maha îmi veni în ajutor şi lătrând sălbatec se aruncă asupra lor, din lături.

Toţi patru căzură la pământ şi ţipetele lor de durere umpleau acum văzduhul. Ceilalţi indieni, care stătuseră încremeniţi o vreme, se năpustiră, cu răcnete fioroase. Ochii lor scăpărători erau aţintiţi asupra lui Pongo.

Uriaşul negru era în clipa aceasta cu desăvârşire lipsit de apărare. Nu trebuia să dea drumul lespezii grele, aşa că nu se putea mişca deloc. Şi eu nu-l puteam ajuta, trebuia să fiu mulţumit dacă indienii turbaţi mă lăsau în pace, căci mult timp nu i-aş fi putut ţine la distanţă cu lovituri de picior.

Deodată îmi trecu prin minte însă, că Pongo n-ar fi putut porni la această întreprindere îndrăzneaţă fără ajutorul cuiva. Dac-ar fi fost singur, cu siguranţă că ar fi căutat întâi să-şi dea seamă de situaţie din vreo ascunzătoare, apoi ar fi pătruns în turn unde i-ar fi ameţit pe indieni şi ar fi tras în sus lespedea grea.

Probabil că pornise înaintea ajutoarelor pentru ca să poată interveni la vreme – după cum şi făcuse. Acum era clipa supremă să vie la noi toţi, camarazi credincioşi, nu va mai rămas zadarnic. Dacă se prăbuşea sub loviturile de pumnal ale indienilor, atunci era pierdut şi Marian şi nici cu mine nu vor zăbovi mult.

Pe când fanaticii trecură în goană pe dinaintea mea, izbutii să pun piedecă la doi dintr-înşii, care se rostogoliră la pământ.

Procedasem astfel numai cu gândul ca să provoc încurcătură în rândurile celorlalţi, căci acum totul era să câştigăm timp, fiece clipă fiind preţioasă.

Dar socoteala mea se dovedi greşită, deoarece ceilalţi indieni nu se sinchisiră de cei căzuţi şi cu pumnalele ridicate şi scoţând strigăte sălbatece, urmau să se îndrepte spre Pongo. În schimb cei doi doborâţi de mine se ridicară repede şi spumegând de furie, se năpustiră asupra mea. Mă aşteptam la asta şi izbutii să-i zvârl cât colo pe unul, repezindu-mi picioarele în pântecele lui. Celălalt însă se feri la vreme, se aruncă în genunchi lângă mine şi ridicând pumnalul se pregăti să izbească. Ochii-i ieşiseră din orbite de furie.

Văzând situaţia disperată în care mă aflam, mă rostogoli cu toată puterea în lături. Soarta îmi fu prielnică şi, la vreo jumătate de metru de duşmanul meu stăteam iarăşi pe spate, tocmai când pumnalul lui, greşindu-şi ţinta, se înfipse în pământ.

— Maha! strigai, dându-mi seamă că a doua oară nu voi mai scăpa.

Mai aruncai o privire spre Pongo şi văzui ceva de necrezut.

Uriaşul negru izbutise să ţie toată greutatea aceea de piatră pe piciorul drept, iar pe cel dintâi indian care se năpustise asupra-i, îl întâmpină cu o izbitură atât de puternică dată cu piciorul stâng, încât indianul scoase un urlet şi zbură cât colo, trăgând după el pe doi tovarăşi care veneau după dânsul.

Altceva nu putui vedea, căci agresorul meu se năpustise din nou asupra mea.

— Maha! mai strigai odată, dar credinciosul ghepard mai era în luptă cu cei patru indieni pe care-i culcase la pământ.

Văzui că doi din ei nu mai mişcau, pe când ceilalţi doi încercau să se ridice, izbind cu pumnalele în jurul lor, dar ghepardul se ferea repede şi răspundea cu o muşcătură fiecărei lovituri de pumnal, ce dădea greş.

Deocamdată, deci, nu mă puteam bizui pe ajutorul animalului. Potrivnicul meu se lăsă iar în genunchi lângă mine, cu mâna stângă îmi prinse beregata şi ridică dreapta cu pumnalul pentru a lovi.

Mă vedeam pierdut. Furiosul indian îmi strângea atât de tare beregata încât nu mă puteam smulge. Peste câteva clipe Pongo era şi el pierdut şi odată cu el Marian. Din noi toţi, camarazi credincioşi nu va mai rămâne decât Maha, poate.

Tot ce povestesc aci, toată lupta aceea disperată, se desfăşurase cu iuţeala fulgerului şi de la ivirea lui Pongo trecuse cel mult un minut.

Priveam încremenit la pumnalul duşmanului meu, care în clipa următoare mi se va înfige în trup.

Deodată – îmi părea că visez, că nervii supraîncordaţi îmi jucau un renghi – văzui cum oţelul sclipitor fu smuls din mâna indianului şi zbură cât colo.

Cu un ţipăt sălbatec acesta ridică mâna însângerată, pe care o nimerise o piatră grea rotundă, rănind-o grav. Auzii o bufnitură şi, scoţând un alt ţipăt, individul căzu peste mine, căci o a doua piatră îl nimerise în tâmplă.

Indienii răcneau acum care mai de care, dar unul câte unul amuţea.

Adunându-mi puterile zvârlii de pe mine cadavrul duşmanului meu şi mă ridicai. Atunci îl văzui pe Ghampu, care tocmai se strecură alături de Pongo sub lespedea de piatră şi după câteva clipe îl trase afară pe Marian din teasc.

Recunoscui acum şi alţi indieni, pe care-i văzusem în templul din pădure. Luptau cu măciuci scurte şi groase împotriva duşmanilor lor înarmaţi cu pumnale.

Pongo dădu drumul lespezii de piatră, care căzu cu un zgomot asurzitor deasupra celei de jos. Credinciosul camarad răsuflă din adânc, apoi sări la cadavrul lui Gurri şi-i scoase cuţitul din trup.

După câteva clipe Marian era liber şi se ridică cu greu în picioare. Pongo sări apoi la mine şi îmi tăie la repezeală legăturile.

Abia mă putui ridica, deoarece picioarele şi mâinile îmi erau cu totul amorţite, în schimb Pongo se năpusti la indieni, cu cuţitul ridicat.

Era groaznic la vedere şi indienii vor fi crezut, de sigur, că au de-a face cu un duh rău. O luară la goană, fură însă ajunşi din urmă şi culcaţi la pământ de Pongo şi indienii lui Ghampu.

Când fui iarăşi în stare să umble şi să-mi mişc braţele, lupta se sfârşise. Cu chipul râzător Ghampu se apropiă de mine şi zise:

— Mă bucur din inimă c-am mai ajuns la timp. Fără ajutorul lui Pongo aţi fi fost pierduţi..

Marian, care se apropiase, întări:

— Da, a fost într-adevăr o minune. De data asta chiar că pierdusem orice nădejde. Fireşte – adăugă, rotindu-şi privirea în jur – a şters-o repede, ca să scape de mulţumirile noastre. Dar vom găsi noi prilejul pentru asta. Deocamdată, îţi mulţumim dumitale din toată inima, domnule Ghampu.

Ne strânserăm mâinile şi tânărul Indian zise:

— Pentru noi a fost un prilej bun să ne socotim cu aceşti duşmani şi să răzbunăm moartea atâtor tovarăşi ai noştri. E drept însă că fără Pongo al dv. n-am fi putut descoperi niciodată ascunzătoarea lor. El i-a observat în luminiş pe indienii ascunşi, înainte ca dânşii să bănuiască măcar apropierea lui. Îi spusesem eu, când i-am dat indicaţii asupra drumului pe care să apuce că pe acolo sunt duşmani. El a condus apoi întreg atacul. Pongo ne-a călăuzit pe urmă în luminiş, unde i-am putut lua prin surprindere pe cei cincisprezece paznici care vegheau acolo. Câţiva au fugit, dar Pongo a găsit îndată poteca ce ducea încoace şi i-a ajuns pe fugari. Când am ajuns aproape de aşezarea asta, el a

început să alerge atât de repede spre turn, încât n-am mai putut ţine pasul cu el. În clipa următoare auzirăm larmă sălbatecă şi, adunându-ne puterile, începurăm să alergăm aşa că ajunserăm încă la vreme. Duşmanii noştri au căpătat o grea lovitură. Vom dărâma turnul şi colibele. Şi cred că va trece mult până să se poată aşeza iarăşi pe undeva prin apropiere. Iată de ce vă sunt recunoscător, domnilor, deoarece singuri n-am fi găsit atât de lesne ascunzătoarea.

— Mai curând lui Pongo să-i mulţumeşti, căci el te-a călăuzit încoace – spuse Marian, zâmbind – uite-l că vine… s-a dus să caute armele noastre.

Îi strânserăm cu căldură mâna, însă uriaşul negru spuse cu modestie:

— Nu a fost greu, *Massers.* Maha mirosit duşmani şi atunci Pongo ştiut îndată că *Massers* prizonieri. Dar de ce mers *Massers* pe aici? *Masser* Ghampu prevenit.

— Da – răspunse Marian, îngândurat – m-am întrebat şi eu de ce. A fost ceva care m-a silit aproape să iau fără voie drumul acesta. Cred, domnule Ghampu, că brâul e de vină…. Poate că tatăl d-tale, Magava, a dorit ca prin noi să fi nimiciţi duşmanii dv.

Când ajunserăm la Jagdalpur furăm felicitaţi din toate părţile pentru răpunerea temutului crocodil. Se cam miră colonelul Davis văzând minunatul brâu cu care era încins Marian, dar prietenul meu spuse numai că-l primise în dar de la un indian. Despre aventura noastră nu povesti nimic.

În seara aceleiaşi zile făcurăm cunoştinţa unui profesor care ne luă aproape cu sila spre Patna, în nord-estul ţării. Şi mulţumită profesorului John Jarvis, avurăm parte de peripeţii de necrezut – îşi sfârşi povestirea doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **BRÂUL FERMECAT.**

În numărul următor:

„SPAIMA UGANDEI”

In Numărul următor:

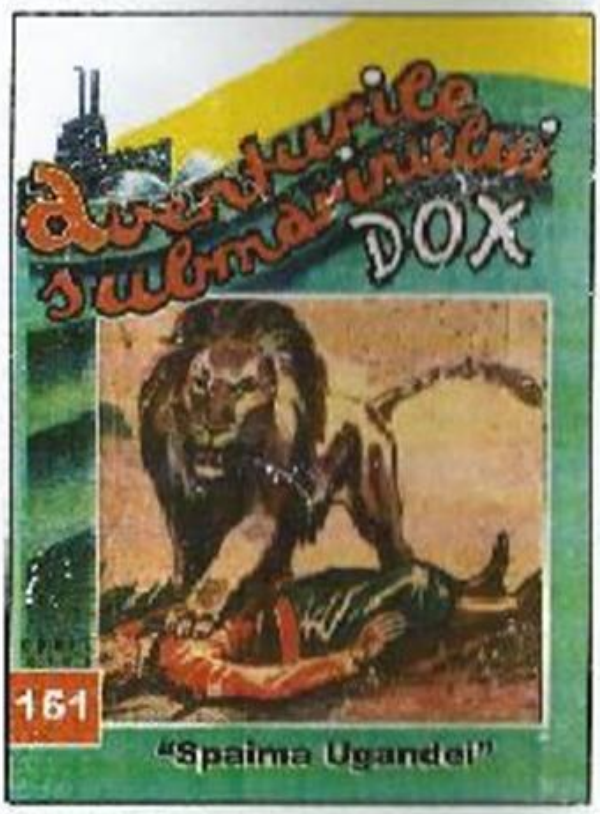

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Kogălniceanu, nr. 13, Piața Mare, cod: 4321 98, MANASTIRESTI